

hans Stilling til Kristendommen, og som man i det hele taget ikke ønskede at ansætte, selv om han var villig til at synge i Kirken. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal er der ikke Grund til at dvæle saa meget ved; i alle Tilfælde mener jeg, at de, som har nogen som helst Interesse for det kristelige, vil indtage det Standpunkt, at er en Lærer af den Beskaffenhed, at man ikke kan være tjent med at have ham til at synge i Kirken, naar han ellers gør det godt, saa kan man endnu mindre være tjent med, at han underviser Børnene.

Jeg kommer saa til et meget vigtigt Punkt, nemlig Ordningen af Forholdene med Hensyn til Præstegaarde og Præstegaardsjorder. Der er her indført et helt nyt Princip, idet det økonomiske Ansvar med Hensyn til Præsteboligerne og Præstegaardsjorderne gaar over fra Fællesfonden til Sognemenigheden. Den Ordning stemmer særdeles godt med Ordningen i Sønderjylland og har været i høj Grad ønsket dernede fra. Ogsaa økonomiske Hensyn taler derfor, og det var det andet Punkt, som jeg sigtede til, da jeg før omtalte Bestræbelserne for at fremme Økonomi. Økonomien vil sikkert blive stærkt fremmet ved den Ordning, her er foreslaaet, idet det er givet, hvad den højtærede Kirkeminister ogsaa var inde paa ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at en Ordning, hvorefter man fra forskellige Hold er henvist til at øse af en og samme Kilde, paa ingen Maade tjener til at nedstemme Kravet. Det har allerede vist sig, at Udgifterne til Præstegaardenes Vedligeholdelse og til Præstegaarde i det hele taget er steget overordentlig stærkt, efter at Udgifterne er blevet taget af den fælles Kasse. Jeg tror derfor ogsaa, det vil være af stor Værdi med Hensyn til Økonomien, hvis det bliver det enkelte Sogn, der faar det økonomiske Ansvar; selvfølgelig skal det saa ogsaa have Raadighed i økonomisk Henseende.

Nu foreslaas det, at Bestyrelsen af Præstegaardene overgaar til Menighedsraadene efter foretaget Syn og Vurdering, hvor forskellige Hensyn skal tages for at bestemme Vilkaaret for Overtagelsen. Der er dertil at sige, hvad for øvrigt det ærede Medlem Hr. Povlsen rørte lidt ved, at det kan tænkes, at Byrderne kan blive noget forskellige i Forhold til de forskellige Sognes Bæreevne, idet et lille Sogn maaske kan faa en Præstegaard, der kan være lige saa dyr at holde ved lige som den i et meget stort Sogn. Forudsætningen er, at den Ottendedel af Præsternes Begyndelsesløn, som skal fradrages hans Løn for Boligen,

skal overgaa til Sognet til Afholdelse af disse Udgifter. Jeg vil imidlertid mene, at der nok maa kunne træffes saadanne Regler, at der ikke bliver gjort alt for megen Uret, og jeg tror, det er en bydende Nødvendighed, at Ansvarret bliver lagt i mindre Kredse. Hvis Staten skal drive et eller andet eller bygge et eller andet, ser vi altid, at det bliver dyrere, det har vi endog hørt fra Socialdemokraternes Side her fra Talerstolen. Vi ser det samme i mindre Forhold med Hensyn til Kommunerne; hvis en Kommune skal bygge et eller andet, bliver det ogsaa betydelig dyrere, end hvis en privat Mand skal til det. Hvis en enkelt lille Kreds kommer til at føle, at den har det økonomiske Ansvar, vil den uvilkaarligt føle Ansvarret tungere, idet den staar midt blandt de Folk, som skal bære Byrderne. Jeg tvivler aldeles ikke om, at Præstegaardenes Vedligeholdelse ikke af den Grund vil komme til at lide noget; vi kan blot se hen til vore Skoler, jeg tror, at de i al Almindelighed vedligeholdes saaledes, at der ikke er Grund til at klage over det. Derfor hilser jeg med Glæde, at det aarlige Syn af Præstegaarde falder bort.

Den Afgift, Menighedsraadet aarlig skal svare eller Præsten skal svare, ifald han overtager Driften, sættes i § 39 i Form af Korn eller anden Vare, hvorpaa der sættes Kapitelstakst eller Notering finder Sted paa Københavns Børs. Det er hermed tænkt, at man kan undgaa de idelige Omvurderinger, som ellers maa foretages. Hvis Præsten ikke vil drive Jorden, skal Menighedsraadet have Ansvarret for, at den bliver bortforpagtet; kan Menighedsraadet faa mere for den, end den er overtaget til, maa det oplægge dette Beløb til Imødegaaelse af senere Udgifter, og bliver det mindre, maa det ligne det manglende Beløb sammen med Kirkeskatten. Som det ses, gives der her Menighedsraadene en Ret, de ikke har nu, og samtidig lægges det økonomiske Ansvar over paa dem. Jeg haaber, det maa kunne virke efter Forventning.

Jeg kommer saa til en Paragraf, som adskillige ærede Medlemmer har været saa optaget af, at de allerede har drøftet den, og det kan heller ikke nægtes, at det er en Paragraf, der egner sig til at vække Opmærksomhed, idet den i Virkeligheden gaar noget paa tværs af vor Lovgivning i de senere Aar. Det er § 43. Det foreslaas her, at Menighedsraadets Tilslutning og Kirkeministerens Approbation skal til, for at Præstegaardsjord kan udstykkes. Jeg biliger helt og fuldt, at Menighedsraadene faar nogen Indflydelse her. Jeg maa tilstaa,